Sinning for the Greater Good

חטא כדי שיזכה חבירך

Dovid was a famous caterer around town and was catering a big bar mitzvah.

Dovid's wife was expecting, so he could not leave his wife with the kids by herself for Shabbos. To accommodate, Dovid cooked everything before Shabbos with his staff, and left the event over in the hands of his trusty assistant.

Just as Shabbos rolled in, Dovid randomly took a peek at the ingredients used to prepare the food for the event (all the ingredients were stored in a room in his house). To his amazement, Dovid saw that one of the sauces used for his chicken dishes contained heavy amounts of lard. He couldn't believe it! He couldn't figure out how in the world that could have made it into the kitchen without anyone noticing! lt was too late to think about it though, and Dovid was frantic. lf he didn't do something quick, everyone at that bar mitzvah would eat non-kosher, and it was his fault. He looked for a non-Jew to call the hall, but Dovid's neighborhood was all Jewish.

Dovid quickly ran to the Rav's house and asked him if he could call the hall in order to save everyone from eating the non-kosher food, even though it would be transgressing Shabbos. After all, it's better that one person do a sin in order to save many from doing a sin; right?

Questions to Consider

- May one commit a sin to prevent another from sinning?
- Does it make a difference whether the sin is a Torah transgression or Rabbinic transgression?
- If certain situations allow such a sin, why should it be allowed?

Sources

[1] Gemara Shabbos 4a

[2] Tosfos ("Vechi...")

[3] Shulchon Aruch Orach Chaim 306:14

[4] Mishnah B'rurah ibid., 56-57

[5] Sha'ar HaTzion 46

[6] T'shuvos K'sav Sofer (Orach Chaim 62)

[7] Tshuvos Ein Yitzchok (Even Ha'ezer 1-1 *7)

1

כאן לחצר אחרת כדבעא מיניה רבא מר"נ היתה ידו מלאה פירות והוציאה לחוץ מהו להחזירה לאותה חצר א"ל מותר לחצר אחרת מהו א"ל אסור ומאי שנא לבי [ג]תיכול עלה כורא דמילחא התם לא איתעבידא מחשבתו הכא איתעבידא מחשבתו: **גופא בעי רב ביבי בר אבוי הדביק פת בתנור התירו לו לדדותה קודם שיבוא לידי חיוב חטאת או לא התירו א"ל רב אחא בר אבוי לרבינא היכי דמי אילימא בשוגג ולא אידכר ליה למאן התירו [ד]ואלא לאו דאיהדר ואידכר [ה]מי מחייב והתנן א) [ו]כל חיבי חטאות אינן חייבין עד שתהא תחלתן שגגה וסופן שגגה אלא במזיד קודם שיבא לידי איסור סקילה מיבעי ליה אמר רב שילא לעולם בשוגג ולמאן התירו לאחרים מתקיף לה רב [ז]ששת [ח]וכי אומרים לו לאדם חטא כדי שיזכה חבירך אלא אמר רב אשי לעולם במזיד ואימא קודם שיבא לידי איסור סקילה רב אחא בריה דרבא מתני לה בהדיא אמר רב ביבי בר אבוי [ט]הדביק פת בתנור התירו לו לדדותה קודם שיבא לידי איסור סקילה: פשט העני את ידו: אמאי חייב [י]והא בעינן עקירה והנחה מעל גבי מקום ד' על ד' וליכא אמר רבה הא מני ר"ע דאמר לא בעינן מקום ארבעה על ארבעה [יא]דתנן הזורק מרשות היחיד לרשות היחיד ורשות הרבים באמצע רבי עקיבא מחייב וחכמים פוטרים ר"ע סבר אמרינן [יב]קלוטה כמי שהונחה דמיא ורבנן סברי לא אמרינן קלוטה כמי שהונחה דמיא למימרא דפשיטא ליה לרבה דבקלוטה כמי שהונחה דמיא ובתוך

2

באן לחצר אחרת. ומקור להמזירה דקתני לה להמזירה מלגו קתמר מלה להמזירה לחצר אחרת: **ומאי שנא.** הוו כנגד זו מיירי דבדיעבד אחת שנח ושנח לתיכא מיקור חיוב חטאת דמוציא מרה"י לרה"י דרך רה"ר ס"ע בדיעבד אחת שנח וכגון שאין מפסיק שם רה"ר: **ואלא** דאהדר ואידכר מי מחייב.

תימה לישני אימא לידי [ב](חיוב) מיקור חטאת דקתמר בסמוך קודש שיצא לידי מיקור סקילה:

וכי אומרים לו לאדם חטא בשביל שיזכה חבירך. והא לתמר בכלל מערבין (עירובין נג: ושם) רבי סבר ניחא ליה לאחר לישעבד מיקורא רבה אחת ולא ליעבד עם אחרן מיקורא רבה אחת כדי שלא יאכל ע"ש טבל על ידו לתמר לי' מלא לך בלבלה של אחים מתאנתי אחל הכא שלא נעשה המיקור על ידו אין אומרים לו חטא אפי' מיקור קל שלא יצא מידו לידי מיקור חמור ואומר ריב"ח אפי' למדניך עצמו אין לפשוט משם להתיר להתם עדיין לא נעשה המיקור ומוטב שיעשה מיקור קל ולא יעשה מיקור חמור על ידו אחל הכא המעשה של מיקור כבר נעשה וממילא יגמור לא יעשה אפי' מיקור קל שלא בידיים והא תנן בהשולח (גיטין דף מג: ושם) מי שחלין עבד ושלח בין חורין כופין את רבו ועושה חותו בן חורין ואע"ג דבהניח פירקא (דף נח:) ל"ר יהודה כל המשחרר עבדו עובר בעשה לשעולם בהם תעבודו שאני פריה ורביה דמלוה רבה היא כדמשני התם בר"ח שנכנס לבה"מ ולא מלה שם ר' ושחרר את עבדו להשלימו לי' מלוה לרבים שאני ועוד י"ל דלוקח ניחא ליה דפשע קתמר וכי אומרים לו לאחר חטא כדי כו' ואתי שפיר הא לתמרי' בריש תמיד נשחט (פסחים דף נט. ושם) לתמי עשה דפסח דוחה שבת ודתי עשה דהשלמה וקא עברי כהנים בעשה דהשלמה ומקריבין למחוסר כפורים כפרתו כדי שיבא פסחו וכן בפרק בתרא דעירובין (דף קג: ושם) כהן שנטמא בו יבלת תביאו מוכתא לו ובשיני ע"ג הזי שנות וגבי תניס שפחה וחניה בת חורין שנהגו בה מנהג הפקר וכפו את רבה בהשולח (גיטין דף נח:) משום שהיתה מחזרת וממליאה עצמה לזנות ודומי' [ו]והוי נמי כמלוה דרבים [ז]דתם לא התירו לו מיתיב ריב"ח (דף נ. ושם) ערל הזמה ומיומל העמידו בבריסק במקום כרת מלמד לא מיתיב כרת הוא ולא דחקו ליה למיעבד פסח ות"ת והיכי לתי לידי מיזד מקילה והא התרת פסק הוא דנעשה שהדביק פת בתנור שמא היה בדעתו לדדותה קודם שיבא לידי מיקור סקילה ומה שלא רצה שמא שכח ההתרה ותי' ריב"ח דכיון שהדביק תוך כדי דבור של התרה [ח]ובודאי תאפה אם לא ירצנה לאו התרת פסק הוא [ט]דודאי לא היה בדעתו לדדות קודם אפייה ולא הוי התרת פסק אלא כשנתכוין שלא יאפה אם לא יצננה (מכות דף טו.) בטלו ולא בטלו דשמא לא יצטנן כגיפיה לו לא ישחטנה ועכשיו שמצטנן כגיפיה אין יכולין להתרותו דלא הויא התרה אלא כשנתכוין שלא יאפה אם לא יצננה ולא יצטנן כלל כגון שנשנה שלא אוכל כך זו אם לא אוכל זו ואלו הן הלוקין (פ"ד ד' ז:) לאו יצא לא יעשה מע"ג דפשטיה דקרא קאי אמקלקל ואם לאחר שיצא מידו ולא נתקלקל ולא נשתנה מעשיו ליה התירו לאחר לאכלו ואי לא יהא בכלל לאו דלא יעשה מלאכה ביו"ט ואי לא יהא בכלל לאו דלא יעשה מלאכה ביו"ט ליתי לאו דלא יאכל נבילות ולא יטמא לאחרים ולא יאכילם נבילות ולא יטמאם ואי לא יהא בכלל לאו דלא יעשה מלאכה ביו"ט ליתי לאו דלא יעשה מלאכה ביו"ט ולא יאכיל נבילות לאחרים

Gemara Shabbos 4a [1]

Rav Bibi bar Abaye posed the following question: "If somebody puts bread in the oven on Shabbos, is he allowed to take it out to avoid becoming obligated to bring a *korbon chatas* [i.e. the sacrifice brought whenever a Jew accidentally violates one of the 39 labors forbidden on Shabbos], or not [since it is rabbinically prohibited to take bread out of an oven on Shabbos, since in Talmudic ovens this was a task that required much skill]?"

Rav Acha bar Abaye replied: "What exactly is the case you are troubled by?

- "If the one who put it in the oven **has not yet realized** that he has sinned, then there is nothing to discuss [since he himself does not yet realize that the situation needs to be remedied].
- "If he has indeed **already realized** his mistake, and wants to know whether or not he can take it out of the oven, then there is also no question, as the Mishna writes, *'The only way to be obligated in bringing a korbon chatas is if one is **unaware** of his sin both at the beginning and at the end of its performance.'* [Hence, if he already realized his mistake before the bread begins to cook, he will **not** be obligated to bring a sacrifice, even if he leaves the bread in the oven until it bakes.]
- "Rather, the case must be that he put the bread in **on purpose**... but then the question posed should have been about whether or not he is permitted to take it out, to avoid getting the capital punishment of *s'kilah* [stoning], [and not about avoiding the sacrifice brought for unintentional Shabbos violations]?"

Rav Shula responded: "Rav Bibi's question was indeed about an unintentional case, and the question was whether or not **other people** should take the bread out of the oven [and thereby violate a rabbinic prohibition of taking bread out of an oven on Shabbos, **in order to save the person who put it in** from the Biblical prohibition of baking on Shabbos].

Rav Sheshes rejected this: **"Would we ever tell someone, 'Go ahead and sin, so that your fellow will be saved [from a greater sin]'!? [Of course not!]"**

Tosfos, ibid. [2]

*Based on a number of other Gemaras, Tosfos establishes that Rav Sheshes's rule (that you should not commit even a minor sin in order to save your friend from a major transgression) was clearly **not meant to apply across the board**. The rule may not apply if (a) **you** are partially responsible for your fellow's sin; or if (b) your fellow was **not negligent** in bringing about his current situation.*

That which the Gemara says in Eiruvin 32b – "Rebbe holds it's better for a *chaver* [i.e. *talmid chochom*] to violate a minor prohibition in order to prevent an *am ha'aretz* [lay person] from doing a major sin" – is different from our Gemara's case, since there [in Eiruvin], the *am ha'aretz* would otherwise be sinning **due to the actions of the *chaver,*** since the *chaver* told him to fill up a barrel of his figs and take them for himself [and the *am ha'aretz* will incorrectly assume they have already been tithed since they are coming from a *chaver*]. By contrast, in our case, **the third party did not cause the one who placed the bread in the oven to sin,** so we will **not** tell that third party to perform even a minor prohibition to preclude the other person from violating a much more stringent prohibition.

[Futhermore,] Rabbi Yitzchok ben Levi said that one cannot even conclude from there that the one who placed the bread in the oven may take it out himself, as here the action of the prohibition has **already** been violated. At this point, it may be better to **passively** let the prohibition take place than to actively violate even a lower-level prohibition.

[One may ask a question on this approach based on the Mishna in Gittin, which describes how a person who is half-slave and half-free may be set free by his master in order to allow him to get married and have children]... in spite of Rav Yehuda's statement that anyone who frees their slave violates the Biblical commandment of "*You should have them serve you **forever**.*" [One can ask: "Isn't the master violating a Biblical prohibition by setting his slave free?! How does enabling the slave to fulfill the mitzvah of *P'ru U'r'vu* justify the master sinning [by letting him free]... doesn't this violate Rav Sheshes's ruling?"]

[Tosfos answers:] The mitzvah of *P'ru U'r'vu* is different, since it is a huge mitzvah ("*mitzvah rabbah*"), and we find elsewhere that **the prohibition to free slaves is suspended in the context of a huge mitzvah**. This can be seen from the story of Rabbi Eliezer, who once freed his slave in shul in order to make a minyan – a [huge] public mitzvah.

Alternatively, [one can answer all these questions by saying that] the rule of not sinning for the sake of one's fellow is **only** true if that fellow's **negligence** is what got him into his situation to begin with....

מדבר שהוא לצורך שבת*) (אגודה פכ"ג): יג [*] (נג) להכריז בשבת על (יז) קרקע הנמכר, שכל מי שיש לו זכות עליו יבוא ויגיד (נד) ואם לאו יאבד זכותו, אסור: הגה וכן אסור (יח) להכריז יין בשבת, דהוי כמקח וממכר (מהרי

3 יד המי ששלחו לו (נו) שהוציאו בתו מביתו בשבת להוציאה מכלל ישראל, (יט) [יט] מצוה לשום לדרך פעמיו להשתדל בהצלתה, ויוצא אפילו (נז) חוץ לשלש פרסאות; ואי לא בעי, בית־דין גוזרין עליו (נח) (ועיין לקמן סימן שכח סעיף י)*):

*) תשובת הריב"ש והסכים הרין ה בית־יוסף מדברי התוספות בשבת די ועירובין ל"ב וגיטין מ"א וכשאר מקומות, דלתירוצא בתרא מצוה רבה שאני (תשלום דינים השייכים לענין זה בסימן שאחר זה)

באר היטב

ומותר לנדות למי שחילל שבת, רשד"ם סימן מ [ובס' אליהו רבה אוסר כי אם לצורך שבת, ע"ש] וכ"כ בס"ח סימן תט: (יז) קרקע. ה"ה להשכיר בית או לקנות, כנה"ג: (יח) להכריז. ובלבוש כתב דנוהגין להכריז אפילו בסכום מקח, ואפשר דחשבינן ליה חפצי שמים לצורך קידוש, ולפי מ"ש בס"ג אין זה היתר, מ"א. וברש"ל פ"ה דביצה סימן ת כתב דיכריז קודם ברכו, ואם שכח עד אחר ברכו לא יזכיר סכום מקח, ע"ש. ושאר משקין פשיטא דאסור, מ"א: (יט) מצוה. דתישאר מומרת לעולם ח"ו, משא"כ בסימן שכח ס"י בהג"ה שיעשה פעם א' באונס עבירה, עט"ז ומ"א. וע"ל סימן שה ס"ק ה מש"ש בשם נחלת־שבעה. ובכנה"ג בשם הרמ"א מתיר לילך חוץ לתחום לנקום נקמת אביו, וצ"ע, דהא לא עדיף מצורך מצוה דאסור לילך חוץ לתחום, מ"א. וכתשובת בית־יעקב סימן קטו מתיר לברוח בשבת חוץ לתחום אם שר העיר רוצה לחבשו בתפיסה אם יש לחוש שמא ימות בתפיסה אפילו על עסקי ממון, ואין חילוק בזה בין יחיד לרבים, ע"ש:

שערי תשובה

בחכמת הרפואה אסור בשבת, ע"ש: [*] להכריז. עיין בה"ט. ועיין בשו"ת כנה"ג סימן טז ללמד זכות מה שנהגו להכריז בית וחנות ופורעין לשמש המכריז, ע"ש: [יט] מצוה. עיין בה"ט. ובשבות־יעקב ח"א סימן טז חולק על הנחלת־שבעה, ובא"ר כתב להקל באיסור דרבנן. וע"ש בשבות־יעקב במי שרוצה למסור חזה הולך למנוע אותו שלא ימסור, אסור לחלל שבת עבור זה, ע"ש; ונראה שאם הוא ודאי שיציל אין להחמיר, שאף אם הוא עסקי ממון יוכל לבוא לידי נפשות, ומכ"ש אם זה עושה מעצמו ויש ספק אם ישמע שי"ל הנח להם מוטב שיהיו שוגגין כו', ולכתוב כתב־בקשה בעסקי ממון ע"י אינו־יהודי בשבת, כתב בבר־י בשם רבינו ישעיה הראשון לאסור, ולפי מ"ש הרמ"א דכתב שלהם דרבנן הו"ל

משנה ברורה

יג (נג) להכריז בשבת. ולהכריז שיש בית למכור או להשכיר, (מג) בקושטנטינא נוהגין היתר, אבל בתשובת הגאונים סימן קמה אוסר אפילו בשל הקדש ויתומים: (נד) ואם לאו יאבד וכו'. דוקא בכי האי גוונא אסור דהוי כדין את הדין, אבל אם מכריז סתם: כל מי שיש לו זכות יבוא ויגיד, אף־על־פי שיש תקנה בעיר שאם לא יגיד בטלה זכותו, מכל מקום אינו כדין את הדין; ומכל מקום לכתחלה אין לנהוג כן, דהוי כדיבורא דחול, אך אי איכא דוכתא דנהיגי כך לא מחינן בהו, שיש מקום לומר (מכ) דהוי כצרכי רבים, אך שהוא ענין מתמיה [ריב"ש]: (נה) להכריז יין. היינו להודיע שיש אצל פלוני ופלוני יין למכור. וכתב המגן־אברהם דדוקא במקום ששכיח יין טובא, אבל במקום שאין מצוי כל־כך, הוי הכרזה על (מג) יין צורך מצוה בשביל קידוש. ומכל מקום אסור להזכיר סכום מקח בכל גווני, וכנ"ל בסעיף ג בהג"ה. ורש"ל כתב דיכריז קודם 'ברכו', ואם שכח להכריז עד אחר 'ברכו' לא יזכיר סכום מ

4 יד (נו) שהוציאו בתו. אורחא דמילתא (מד) נקט, והוא הדין אחר רשאי לחלל שבת כדי להצילה מהאיסור הגדול. (מה) וכל זה מירי שהוציאוה אינם־יהודים מביתו באונס, ועל־כן התירו לו לשום לדרך פעמיו להצילה, דקיימא לן: אם אינו פושע, חייב לעשות איסורא זוטא כדי שלא יעשה חבירו איסורא רבא, אבל אם פשעה, אין לו לאביה לחלל שבת עבורה, דאין אומרים לו לאדם חטא כדי שיזכה חבירך; (מו) ודוקא באיסור דאורייתא, אבל באיסור (מז) דרבנן, דעת האליה רבה דיש להקל לעבור כדי להצילה: (נז) חוץ לשלש פרסאות. היינו, אף דיש בזה איסור דאורייתא לאיזה פוסקים, (מח) והוא הדין אם יצטרך לחלל שבת על־ידי־זה באיזה מל"ט מלאכות, גם־כן שפיר דמי, דכאשר תמיר את הדת לגמרי, תחלל שבת ותעבוד עבודת גילולים כל ימיה, ואם הוא יחלל שבת פעם אחד נקרא איסורא זוטא נגד זה. כתב המגן־אברהם: צריך עיון אם הבת קטנה ורוצים להוציאה מכלל ישראל, אם יעשה הגדול חטא בשבילה, דהא קיימא לן דאין בית־דין מצווין להפרישה מאיסור, או דלמא מידי דהוי אפיקוח נפש שמחללין על הקטן, דאומרים: חלל עליו שבת אחד כדי שישמור שבתות הרבה, הכי נמי כן. ובאליה רבה (מט) דעתו להקל, דאם לא ישתדל להצילה תישאר כן גם בגדלותה

(נח) ועיין לקמן סימן שכח סעיף י. בהג"ה, דאיתא שם, דמי שרוצים לאונסו שיעבור עבירה גדולה, אין מחללין עליו שבת כדי להצילו; ואין סתירה לכאן, דהתם מיירי שרוצים לאונסו שיעבור עבירה פעם אחד, ולהכי (נ) אפילו אם היא עבירה גדולה, כגון לעבוד עבודת גילולים, אין צריך לחלל שבת כדי להצילו, דמחלל שבת גם־כן כעובד עבודת גילולים, מה שאין כן כאן, שתשאר מומרת ותחלל שבת לעולם. כתב כנסת הגדולה, דללכת חוץ לתחום בשבת לנקום נקמת אביו מרוצחים, מותר. ותמה עליו המגן־אברהם וש"א, דהא לא

ביאור הלכה

אוֹנֵד הַחַכְמָה

דבכתיבת סת"ם שאני, ואפילו לדעת הריב"א דסובר דגם גבי גיטין בעינן שיהיו האותיות מזויינין, הלא גם הוא מודה דבלשון אחר גם־כן כשר ולא שייך שם לומר דחסר זיון, כיון דדרך הכתב זה הכי הוא, וכדאיתא במשנה [גיטין פ"ז]: גט שכתבו עברית ועדיו יונית וכו', וכמו שכתב כל זה במרדכי בהלכות קטנות, עיין שם. היוצא מדברינו, דכל הראשונים אזלי בחדא שיטתא כפשטא דמתניתין הנ"ל דעל כל כתב וכל לשון חייב, ודברי האור זרוע והגהות־מיימוני פרק א מהלכות תפילין שהביאו בשם רבינו יואל, דעת יחידאה היא ונדחית מכל הני רבוותא הנ"ל. ועיין לקמן בסימן שם בפרי־מגדים שמישב קצת שיטת רבינו

שער הציון

(מג) וטעמם, דהוי בכלל צרכי רבים: (מכ) וכן משמע מהגר"א בביאורו: (מג) ובשאר משקין פשיטא דאסור [מ"א]. ובאליה רבה כתב דאפילו אם אין צריך לקידוש, מכל מקום צורך שבת וצורך רבים נינהו; ולעניות דעתי הדין עם המגן־אברהם, דבין מינכר לכל שהוא צורך מצוה, אבל בסתם משקה הוי הכרזה זילותא לשבת: (מד) עולת־תמיד ומ"ט ואליה רבה. ונראה לי דנקט בתו משום סיפא, דאי לא בעי כייפינן ליה שלא להתעלם ממנה, כי הוא גואלה וקרובה: (מה) עולת־תמיד ומגן־אברהם וש

5 (מו) אף דמגן־אברהם סימן רנד משמע דאפילו איסור דרבנן אין לעבור עבירה כשפשעה בעצמה, מסתברא דבאיסור דרבנן יש לסמוך אחד חירוצא בתוספות שם, דלמצוה רבה יש להקל אפילו כשפשעה מתחלה, והכא אין מצוה רבה גדולה מזו, אולי תחזור בה, וכן הסכים האליה רבה והביאו גם הפרי־מגדים

(מז) כגון ללכת אחריה חוץ לתחום אלפים ושאר שבותים: (מח) בית־יוסף ומגן־אברהם וש"א: (מט) ואפילו אם היה ברצון, פיתוי קטנה אונס הוא: (נ) ובפרי־מגדים מסתפק דאפשר דוקא מלאכה גמורה, אבל תחומין די"ב מילין דאין בו לכולי עלמא רק לאו, מותר לדחותה מפני עבירה גדולה:

Shulchan Aruch [3]

ORACH CHAIM 306:14

If a man is told that his daughter was kidnapped from his house by gentiles who wish to convert her (away from Judaism), it is a mitzvah for him to go immediately to **do anything he can** to save her. He can even travel further than three *parsahs* [a measure of distance] on Shabbos. Even if he does not want to do so, we force him to go save her....

Mishnah B'rurah [4]

ORACH CHAIM 306:56-57

Whose daughter is taken – The Shulchan Aruch only spoke of a normal case here [in saying one's own daughter] but this halacha is true even for **another** person who attempts to save her. However, this halacha applies only if the gentile compelled her to come with him **forcibly**; only then did Chazal permit other people to violate Shabbos to save her, since we have a principle that **if one is not negligent, others can violate small prohibitions to save him from violating larger prohibitions**. However, if she herself was irresponsible [and let herself be taken], her father may not violate Shabbos for her sake, since we will not let one person sin in order that his friend be saved.

However, all this is only to perform a Biblical prohibition to save her; **rabbinic prohibitions may be performed** to save her [even if she was negligent or irresponsible in letting herself be taken].

Further than three parsahs – That is to say, even though many authorities hold there is a Biblical prohibition involved in traveling such a long distance on Shabbos, and even though her father may need to violate many of the 39 forbidden labors while he is traveling, it is nevertheless **permitted** for him to travel to save her. Why? Because if she remains in the hands of her captors, she will end up violating Shabbos and will become an idol worshiper for the rest of her life, and the **one-time Shabbos violations** her father performs to save her are **comparatively minor** to all the transgressions she will otherwise be doing for the rest of her life.

The Magen Avraham writes: "One needs to wonder: What is the halacha if the daughter is still a minor, **under 12 years old**? Should an adult sin in order to save her? We generally hold that an adult is **not obligated to stop a minor from sinning**... at the same time, perhaps this case is more similar to cases in which a **minor's life is in danger**, where we will apply the rule, *"Better to violate one Shabbos now, to ensure that the person in danger will be able to observe many Shabbosim in the future."* The Elyah Rabbah is inclined to think **one should save the daughter** in such a case, since if one does not do so, she will remain living sinfully even once she grows older....

Sha'ar Hatzion 46 [5]

Even though the Magen Avraham implies that it is forbidden to violate even a rabbinic prohibition when the daughter is at fault, it seems that **one can be lenient by a rabbinic prohibition** and rely on just one of Tosfos's answers, namely that by a ***"mitzvah rabbah,"*** one can indeed sin on his fellow's behalf – even when his fellow was negligent in creating the situation. In this case [where the daughter has been taken to be converted away from Judaism], it appears there is no greater mitzvah than attempting to save her, as perhaps she can be convinced to return....

T'shuvos K'sav Sofar [6]

ORACH CHAIM 62

When we say, "Sin in order that your fellow be saved," it is based on the rule that **all Jews are *areivim* [guarantors]" for each other.** This is also the reason why a person who has already fulfilled his mitzvah requirement can assist ["be *motzee*"] one who has not yet done so in fulfilling his requirements. Each and every person has a stake in his fellow Jew's mitzvos and *aveiros*, and hence it makes sense for us to sometimes tell a person, "Sin in order that your fellow be saved."

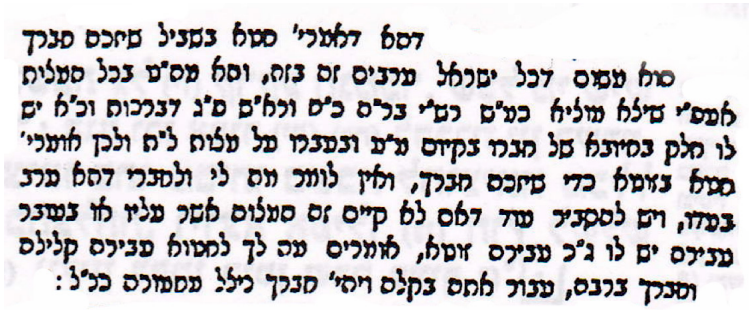

A person cannot respond in such situations, "Why should I care about my fellow?" since **he is his fellow Jew's guarantor.** Additionally, since he is his fellow's guarantor, if he would not take action to save his fellow, he is committing a minor sin. So we can tell him, "Why should you sit by idly and commit a minor sin, and allow your fellow to also commit a major sin? **Save your friend by committing your minor sin, and thereby your friend will not commit any sin at all!**"

T'shuvos Ein Yitzchok [7]

EVEN HA'EZER 1-1 *7

[If one accepts the concept that we are all guarantors for one another,] it is difficult to understand why the Gemara refers to this as, "Sin in order that your **fellow** be saved," since you **yourself** will be avoiding a sin by helping him!

[One possible answer to this...] is that **the sin of neglecting to be a good guarantor is minimal**... Additionally, the sin of allowing another person to sin may be **divided up amongst all of Klal Yisrael**, making the portion that reaches each individual minimal**,** relative to the gravity of one's fellow's sin…

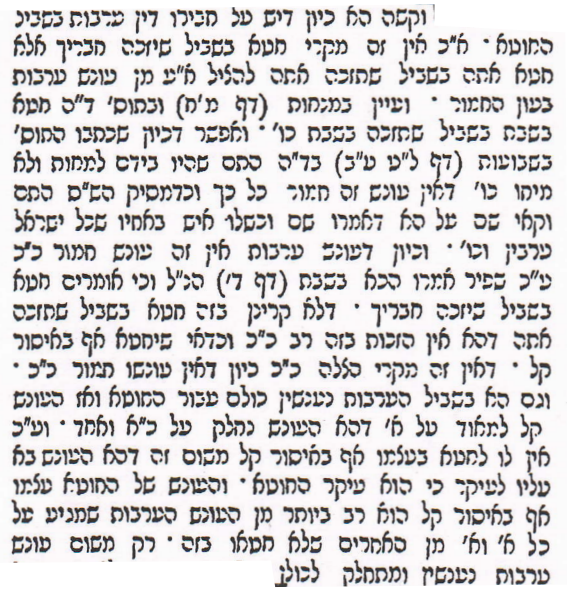

CONCLUSION

DISCLAIMER:
The views and opinions presented in this sourcesheet should not be taken as *halachah l'maaseh*.
Before applying these halachos to real-life situations, one must consult with a competent halachic authority.